ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)
της 27ης Νοεμβρίου 2007 *

Στην υπόθεση C-163/07 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που ασκήθηκε στις 23 Μαρτίου 2007,

Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi,

Musa Akar,

με έδρα την Άγκυρα (Τουρκία), εκπροσωπούμενες από τον Ç. Şahin, Rechtsanwalt,

αναιρεσείουσες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους P. van Nuffel και F. Hoffmeister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους U. Lõhmus, πρόεδρο τμήματος, P. Lindh και A. Arabadjiev (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Poiares Maduro
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως, οι εταιρίες Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi και Musa Akar ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει τη διάταξη του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 17ης Ιανουαρίου 2007, Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret και Akar κατά Επιτροπής (Τ-129/06, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους με την οποία ζητούσαν, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως MK/KS/DELTUR/(2005)/SecE/D/1614 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2005, για τη σύναψη δημόσιας σύμβασης για την κατασκευή εκπαιδευτικών κέντρων στις επαρχίες Siirt και Diyarbakir (στο εξής: επίδικη απόφαση), και, αφετέρου, αίτημα αναστολής εκτελέσεως της επίδικης διαδικασίας για τη σύναψη δημόσιας σύμβασης.

Ιστορικό της διαφοράς

2 Κατόπιν της δημοσιεύσεως προκηρύξεως διαγωνισμού για τη σύναψη δημόσιας σύμβασης για την κατασκευή εκπαιδευτικών κέντρων στις επαρχίες της Τουρκίας Siirt και Diyarbakir (EuropeAid/12160l/C/W/TR), οι αναιρεσείουσες κατέθεσαν, στις 21 Οκτωβρίου 2005, φάκελο υποψηφιότητας στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στην Τουρκία.

3 Μετά το πέρας της διαδικασίας διεξαγωγής του διαγωνισμού, η Επιτροπή ανέθεσε τη σύμβαση στην επιχείρηση ILCI Ins. San. Ve Tic, AS, με απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2005. Με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 2005, οι αναιρεσείουσες ζήτησαν από την Επιτροπή την ανάκληση της αποφάσεως αυτής. Η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή τους με την επίδικη απόφαση, η οποία περιέχεται σε έγγραφο της 23ης Δεκεμβρίου 2005 που κοινοποιήθηκε αυθημερόν στις αναιρεσείουσες με τηλεαντίγραφο.

4 Η απόφαση αυτή περιελάμβανε υπόδειξη για τα ένδικα μέσα εφιστώντας την προσοχή των αναιρεσειουσών στη δυνατότητα που τους παρέχει το άρθρο 230 ΕΚ να ασκήσουν ενώπιον του κοινοτικού δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως περί αναθέσεως της συμβάσεως, εντός προθεσμίας δύο μηνών από της ημερομηνίας του εγγράφου.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

5 Μέσω των δύο δικηγόρων κατοίκων Τουρκίας, οι αναιρεσείουσες κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου δικόγραφο προσφυγής ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως στα αγγλικά και στα τουρκικά, στις 21 και στις 23 Φεβρουαρίου 2006 αντίστοιχα (στο εξής: το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής).

6 Κατόπιν του εγγράφου της Γραμματείας του Πρωτοδικείου, της 21ης Μαρτίου 2006, το οποίο ενημέρωνε τις αναιρεσείουσες ότι η προσφυγή τους δεν μπορούσε να εκδικασθεί διότι για τους σκοπούς της διαφοράς αυτής έπρεπε να εκπροσωπούνται από δικηγόρο που έχει ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους ή άλλου κράτους συμβαλλομένου στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ), οι αναιρεσείουσες κατέθεσαν, στις 6 Απριλίου 2006, μέσω του Ç. Şahin, δικηγόρου εγγεγραμμένου στον δικηγορικό Σύλλογο του Düsseldorf (Γερμανία), μετάφραση στα γερμανικά του αγγλικού κειμένου του πρώτου δικογράφου της προσφυγής.

7 Ο Şahin, αφού ειδοποιήθηκε από τον Γραμματέα του Πρωτοδικείου ότι δεν είχε υπογράψει το δικόγραφο της προσφυγής που είχε συνταχθεί στα γερμανικά, προσκόμισε, στις 26 Απριλίου 2006, νέο αντίγραφο του γερμανικού κειμένου που έφερε την υπογραφή του. Η προσφυγή πρωτοκολλήθηκε την ημερομηνία αυτή με τον αριθμό T-129/06.

8 Στις 16 Αυγούστου 2006, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, βασιζόμενη στο εκπρόθεσμο της προσφυγής.

9 Οι αναιρεσείουσες επικαλέσθηκαν την ύπαρξη περιστάσεων δυναμένων να καταστήσουν συγγνωστές τις πλημμέλειες κατά την κατάθεση του δικογράφου της προσφυγής.

10 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, αφενός, ότι με το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής δεν τηρήθηκε ένας ουσιώδης τύπος η μη τήρηση του οποίου συνεπάγεται το απαράδεκτο της προσφυγής, ο οποίος συνίστατο στην υποχρέωση καταθέσεως δικογράφου υπογεγραμμένου από δικηγόρο με ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους ή άλλου κράτους

συμβαλλομένου στη Συμφωνία ΕΟΧ, και, αφετέρου, ότι η πλημμέλεια αυτή δεν μπορεί να θεραπευθεί μετά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση της προσφυγής. Το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το δικόγραφο της προσφυγής στα γερμανικά, το οποίο έφερε υπογραφή του Şahin και κατατέθηκε στη Γραμματεία στις 26 Απριλίου 2006, είναι το μόνο που μπορούσε να θεωρηθεί ως νομότυπο δικόγραφο της προσφυγής.

11 Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το δικόγραφο της προσφυγής, το οποίο δεν είχε κατατεθεί εγκύρως στις 26 Απριλίου 2006, έπρεπε να θεωρηθεί εκπρόθεσμο, δεδομένου ότι η προθεσμία για την κατάθεση προσφυγής ακυρώσεως κατά της επίδικης αποφάσεως έληξε στις 6 Μαρτίου 2006.

12 Στη συνέχεια, απαντώντας στο επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η εκπρόθεσμη κατάθεση της προσφυγής τους, οφειλόμενη στην παράλειψη της Επιτροπής να τους κοινοποιήσει, με την επίδικη απόφαση, τις λεπτομέρειες εκπροσωπήσεως ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων, συνιστά συγγνωστή πλάνη που αποκλείει το αντιτάξιμο της ενστάσεως λόγω εκπρόθεσμης καταθέσεως της προσφυγής, το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ότι, όσον αφορά τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής, η έννοια της συγγνωστής πλάνης πρέπει, κατά πάγια νομολογία, να ερμηνεύεται στενά. Συγκεκριμένα, υπογράμμισε ότι η πλάνη αυτή μπορεί να αφορά μόνον εξαιρετικές περιστάσεις κατά τις οποίες, μεταξύ άλλων, το οικείο όργανο επέδειξε συμπεριφορά δυνάμενη να προκαλέσει συγγνωστή σύγχυση σε καλόπιστο πολίτη, ο οποίος επέδειξε όλη την επιμέλεια που απαιτείται από συναλλασσόμενο έχοντα τη συνήθη ενημέρωση.

13 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι από τις περιστάσεις που επικαλέσθηκαν οι αναιρεσείουσες δεν μπορούσε να συναχθεί η ύπαρξη εκ μέρους τους συγγνωστής πλάνης.

14 Το Πρωτοδικείο απέρριψε, επομένως, την προσφυγή ως απαράδεκτη λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεως και καταδίκασε τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Αιτήματα των διαδίκων

15 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

— να ακυρώσει την επίδικη απόφαση·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για να εκδικασθεί επί της ουσίας, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της αναιρετικής διαδικασίας.

16 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη, και

— να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

17 Κατά το άρθρο 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, σε κάθε στάση της δίκης, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, εν όλω ή εν μέρει, με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς προφορική διαδικασία.

18 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους αναιρέσεως.

Ως προς τον πρώτο λόγο αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

19 Οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη τα άρθρα 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου καθώς και 24 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, που έχει εφαρμογή και στο Πρωτοδικείο, δυνάμει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού.

20 Υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι οι διατάξεις αυτές επιβάλλουν στα κοινοτικά δικαστήρια την υποχρέωση να εξακριβώνουν τα πραγματικά περιστατικά και να ενεργούν εξ ιδίας πρωτοβουλίας, οπότε, εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο είχε υποχρέωση να αντιδράσει όταν έλαβε, στις 21 και 23 Φεβρουαρίου 2006, το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής υπογεγραμμένο από δικηγόρο που δεν είχε δικαίωμα να τις εκπροσωπήσει.

21 Κατά τις αναιρεσείουσες, το Πρωτοδικείο είχε υποχρέωση, αφενός, να επιστήσει την προσοχή τους σε αυτή την τυπική πλημμέλεια, σχετικά με την ικανότητα εκπροσωπήσεως του διαδίκου, πριν τη λήξη της προθεσμίας καταθέσεως της προσφυγής, και, αφετέρου, να αποσαφηνίσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία αφορούσε το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής και να διατάξει την αναιρεσίβλητη να προσκομίσει τα σχετικά έγγραφα και στοιχεία.

22 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι το Πρωτοδικείο είχε υποχρέωση να υποδείξει στις αναιρεσείουσες, πριν τη λήξη της προθεσμίας που προβλέπεται για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, ότι το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής που ήταν υπογεγραμμένο από δύο Τούρκους δικηγόρους δεν πληρούσε τις τυπικές προϋποθέσεις των άρθρων 19 και 21 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και προβάλλει ότι η προσφυγή δεν είχε επομένως ασκηθεί νομοτύπως ενώπιον του Πρωτοδικείου.

23 Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, μολονότι είναι αληθές ότι ο Οργανισμός του Δικαστηρίου και ο Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου επιτρέπει τη θεραπεία, μέσω διαδικασίας για την τακτοποίηση του δικογράφου της προσφυγής, της μη τηρήσεως ορισμένων τυπικών προϋποθέσεων του δικογράφου της προσφυγής, παρ' όλ' αυτά, ακόμη και τότε, η μη τακτοποίηση εντός της ταχθείσας από τον Γραμματέα προθεσμίας συνεπάγεται, όπως προκύπτει από το άρθρο 44, παράγραφος 6, του ίδιου Κανονισμού, το απαράδεκτο του δικογράφου της προσφυγής.

24 Επομένως, κατά την Επιτροπή, δικόγραφο προσφυγής όπως το επίμαχο, το οποίο είναι πλημμελές λόγω μη τηρήσεως προϋποθέσεως για την οποία ούτε ο Οργανισμός του Δικαστηρίου ούτε ο Κανονισμός Διαδικασίας προβλέπει τη δυνατότητα τακτοποιήσεως, είναι, εν πάση περιπτώσει, απαράδεκτο. Εφόσον δεν υφίσταται διάταξη επιβάλλουσα στο Πρωτοδικείο να προειδοποιεί τους υπογράφοντες δικόγραφα μη πληρούντα τις προϋποθέσεις του άρθρου 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου ότι το δικόγραφό τους δεν έχει κατατεθεί νομοτύπως, το Πρωτοδικείο δεν έχει, ακόμη περισσότερο, υποχρέωση να γνωστοποιήσει την προειδοποίηση αυτή εντός προθεσμίας που θα καθιστούσε δυνατό στον προσφεύγοντα να καταθέσει δικόγραφο προσφυγής εντός της προβλεπομένης προθεσμίας.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

25 Ούτε από τις διατάξεις που επικαλούνται οι αναιρεσείουσες ούτε από καμία άλλη διάταξη του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου και του Οργανισμού του Δικαστηρίου προβλέπεται υποχρέωση του Πρωτοδικείου να προειδοποιεί τον προσφεύγοντα ότι το δικόγραφό του είναι απαράδεκτο λόγω του ότι δεν υπογράφεται από δικηγόρο που έχει ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.

26 Μολονότι είναι αληθές ότι ο Οργανισμός του Δικαστηρίου και ο Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπουν τη δυνατότητα τακτοποιήσεως του δικογράφου προσφυγής που δεν πληροί ορισμένες τυπικές προϋποθέσεις, παρ' όλ' αυτά, εν πάση περιπτώσει, η μη τήρηση της υποχρεώσεως εκπροσωπήσεως από δικηγόρο που έχει ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους ή άλλου κράτους συμβαλλομένου στη Συμφωνία ΕΟΧ δεν περιλαμβάνεται στις υποχρεώσεις που μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο τακτοποιήσεως μετά τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως προσφυγής, σύμφωνα με τα άρθρα 21, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 44, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

27 Κατόπιν των ανωτέρω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, παραλείποντας να καλέσει τις αναιρεσείουσες, όταν έλαβε, στις 21 και 23 Φεβρουαρίου 2006, το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής υπογεγραμμένο από δικηγόρο που δεν είχε ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων, να τακτοποιήσουν το δικόγραφο της προσφυγής τους πριν τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως της προσφυγής, δεν διέπραξε καμία διαδικαστική πλημμέλεια.

28 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

Ως προς τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

29 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο στο μέτρο που δεν έλαβε υπόψη του το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση παρείχε ελλιπείς ή εσφαλμένες πληροφορίες όσον αφορά τις λεπτομέρειες ασκήσεως των ενδίκων μέσων. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η απόφαση αυτή δεν διευκρίνιζε ούτε πώς ούτε από ποιόν μπορούσε να ασκηθεί η προσφυγή, αλλά πληροφορούσε απλώς τους αποδέκτες για τη δυνατότητα ασκήσεως ένδικου μέσου και για την προθεσμία ασκήσεώς του, οι αναιρεσείουσες οδηγήθηκαν στο συμπέρασμα ότι το δικόγραφο της προσφυγής τους μπορούσε να κατατεθεί στα τουρκικά, υπογεγραμμένο από τις ίδιες. Όταν δεν παρέχονται πληροφορίες για τις λεπτομέρειες ασκήσεως των ένδικων μέσων ή οι παρεχόμενες είναι εσφαλμένες ή ελλιπείς, η προθεσμία ασκήσεως της προσφυγής ακυρώσεως δεν είναι δύο μήνες, αλλά ένα έτος.

30 Οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, επιπλέον, ότι στους υπηκόους τρίτων χωρών πρέπει να παρέχονται πληρέστερες πληροφορίες σχετικές με τα ένδικα μέσα από αυτές που παρέχονται στους πολίτες της Ένωσης.

31 Η Επιτροπή απαντά ότι δεν υφίσταται, στο κοινοτικό δίκαιο, ούτε γενική υποχρέωση παροχής πληροφοριών στους αποδέκτες των πράξεων σχετικά με τις επιτρεπόμενες ένδικες προσφυγές ούτε υποχρέωση ενημερώσεως για τις προθεσμίες εντός των οποίων μπορούν αυτές να ασκούνται.

32 Μολονότι είναι αληθές ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο μπορούν, δυνάμει του άρθρου 45 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, να εξομοιώσουν ελλιπείς ή εσφαλμένες πληροφορίες σχετικές με τις κοινοποιηθεί-

σες από κοινοτικό όργανο λεπτομέρειες ασκήσεως των ενδίκων μέσων με την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας που αναστέλλει την προθεσμία ασκήσεως του ένδικου μέσου, η περίπτωση αυτή όμως δεν συντρέχει εν προκειμένω.

33 Συγκεκριμένα, η επίδικη απόφαση, περιοριζόμενη στο να υποδείξει την ύπαρξη ένδικου μέσου, την προθεσμία για την άσκησή του και το αρμόδιο δικαστήριο, και μην αναφέροντας τις τυπικές προϋποθέσεις για την άσκηση της προσφυγής, δεν μπορεί να δημιούργησε σύγχυση στις αναιρεσείουσες.

34 Τέλος, η Επιτροπή απορρίπτει την άποψη των αναιρεσειουσών κατά την οποία οι υπήκοοι τρίτων χωρών θα έπρεπε να έχουν πληρέστερη πληροφόρηση όσον αφορά τα ένδικα μέσα από την πληροφόρηση που παρέχεται στους πολίτες της Ένωσης, διότι οι πληροφορίες που θεωρούνται ορθές και επαρκείς για τους τελευταίους θα έπρεπε να είναι εξίσου ορθές και επαρκείς και για τους υπηκόους τρίτων χωρών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

35 Το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση δεν προσδιόριζε ότι το ένδικο μέσο μπορούσε να ασκηθεί νομοτύπως μόνο μέσω δικηγόρου που είχε δικαίωμα παραστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους ή άλλου κράτους συμβαλλομένου στη Συμφωνία ΕΟΧ δεν είχε ως αποτέλεσμα τη συγγνωστή πλάνη των αναιρεσειουσών η οποία θα καθιστούσε δυνατή τη μη εφαρμογή στην περίπτωσή τους των δημοσίας τάξεως κανόνων του κοινοτικού δικαίου που διέπουν τις προθεσμίες ασκήσεως προσφυγής.

36 Συγκεκριμένα, όπως υπενθυμίστηκε με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η συγγνωστή πλάνη μπορεί να αφορά μόνον εξαιρετικές περιστάσεις κατά τις οποίες, μεταξύ άλλων, το οικείο όργανο επέδειξε συμπεριφορά δυνάμενη

να προκαλέσει συγγνωστή σύγχυση σε καλόπιστο πολίτη ο οποίος επέδειξε όλη την επιμέλεια που απαιτείται από συναλλασσόμενο έχοντα τη συνήθη ενημέρωση (απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-195/91 P, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-5619, σκέψεις 26 έως 28).

37 Πάντως, όπως κρίθηκε με τις σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, δεδομένου ότι η υπογραφή του δικογράφου της προσφυγής από δικηγόρο που έχει ικανότητα παραστάσεως ενώπιον των δικαστηρίων κράτους μέλους αποτελεί ουσιώδη τύπο που προβλέπεται από τον Οργανισμό του Δικαστηρίου και έχει δημοσιευθεί, μεταξύ άλλων, στη Συλλογή Συνθηκών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*, οι αναιρεσείουσες είχαν τη δυνατότητα να λάβουν γνώση της εν λόγω προϋποθέσεως και δεν μπορούν να προβάλουν λυσιτελώς ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής προκάλεσε συγγνωστή σύγχυση ως προς τις λεπτομέρειες της εκπροσωπήσεώς τους ενώπιον του κοινοτικού δικαστή. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι αναιρεσείουσες επέδειξαν όλη την επιμέλεια που απαιτείται από συναλλασσόμενο έχοντα τη συνήθη ενημέρωση.

38 Η ορθότητα του παραπάνω συμπεράσματος δεν αναιρείται από το επιχείρημα των αναιρεσειουσών σύμφωνα με το οποίο στους υπηκόους τρίτων χωρών πρέπει να παρέχεται πληρέστερη ενημέρωση από αυτήν που παρέχεται στους πολίτες της Ένωσης.

39 Συγκεκριμένα, οι δύο δικηγόροι που κατέθεσαν το πρώτο δικόγραφο της προσφυγής έπρεπε να ενημερωθούν ως προς την ισχύουσα νομοθεσία, ιδίως ως προς το άρθρο 19 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, προκειμένου να πληροφορηθούν τις λεπτομέρειες εκπροσωπήσεως ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων.

40 Συνεπώς, από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι αναιρεσείουσες αβασίμως υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο μη δεχόμενο ότι η πλάνη τους ήταν συγγνωστή.

41 Εξάλλου, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι ουδόλως υφίσταται γενική υποχρέωση των κοινοτικών οργάνων να πληροφορούν τους αποδέκτες των πράξεων σχετικά με τα επιτρεπόμενα ένδικα μέσα ή τις προθεσμίες εντός των οποίων πρέπει αυτά να ασκούνται (βλ., συναφώς, διάταξη της 5ης Μαρτίου 1999, C-153/98 P, Guérin automobiles κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-1441, σκέψη 15).

42 Επομένως, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

43 Επειδή όλοι οι λόγοι αναιρέσεως κρίθηκαν αβάσιμοι, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

44 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα και αυτές ηττήθηκαν, οι αναιρεσείουσες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έκτο τμήμα) διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την Diy-Mar Insaat Sanayi ve Ticaret Ltd Sirketi και τη Musa Akar στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)